अंहयन्-न्ती,	अंहयिष्यन्-न्ती-ती ;	—
अंहमानः,	अंहयमानः,	अञ्जिहिषमाणः ;
अंहिष्यमाणः.	अंहयिष्यमाणः,	अञ्जिहिषिष्यमाणः ;
अन्-अंहौ-अंहः ;	—	—
अंहितः-तं,	अंहितः,	अञ्जिहिषितः—तवान् ;
अंहः, अंहः,	अञ्जिहिषुः ,	अञ्जिहयिषुः ;
अंहितव्यम् ,	अंहयितव्यम् ,	अञ्जिहिषितव्यम् ;
अंहनीयम् ,	अंहनीयम् ,	अञ्जिहिषणीयम् ;
अंह्यम् ,	अंह्यम् ,	अञ्जिहिष्यम् ;
ईषदंहः, दुरंहः, स्वंहः ;	—	—
अंह्यमानः,	अंह्यमानः,	अञ्जिहिष्यमाणः ;
अंहः,	अंहः,	अञ्जिहिषः ;
अंहितुम् ,	अंहयितुम् ,	अञ्जिहिषितुम् ;
अंहा[1], अंहना,	अञ्जिहिषा[A],	अञ्जिहयिषा ;
अंहनम् ,	अंहनम् ,	अञ्जिहिषणम् ;
अंहित्वा,	अंहयित्वा,	अञ्जिहिषित्वा ;
समंह्य,	समंह्य,	समञ्जिहिष्य ;
अंहम् २, अंहित्वा २,	अंहम् २, अंहयित्वा २,	अञ्जिहिषम् २, अञ्जिहिषित्वा २;

[2]अंहः-अंहसी.

(57) "अहि भाषार्थः" (X-चुरादिः-1798. अक. से. उभ.)

"अहि भासार्थः" इति क्षीरस्वामी ।

इदित्करणसामर्थ्यात् णिचो वैकल्पिकत्वम् । णिच्पक्षे, णिजभावपक्षे च, पूर्वोक्तभौवादिकांहति (56) वद्रूपाणि ज्ञेयानि । परं तु, अस्य धातोः

---

1. 'गुरोश्च हलः' (3-3-103) इति अप्रत्ययः ।

2. औणादिकः असुन्प्रत्ययः । पापमर्थः । 'कलुषं वृजिनैनोघमंहोदुरितदुष्कृतम् ।' इत्यमरः ।

A. 'आंहिष्ट जाताञ्जिहिषस्तदाऽसौ उत्कण्ठमानो भरतो गुरूणाम् ॥' भ. का. (3-25) जाता अञ्जिहिषा यस्य स इति बहुव्रीहिः ।